

Съ сподавенъ екъ о бръгове ронливи
Се блъскаха немирнитѣ вълни
На бѣлий Дунавъ, въ далнината тъмна
Залжкатушенъ. Морното му чело
Не прохлади съ дихание си свѣжо
На прѣзнощния вѣтрець бодрый лъхъ.
Безмълвенъ, дълго тамъ стоя и пакъ
Прѣзъ тъмний паркъ се върна той назадъ.

— «Проникна лучъ и въ моята душа.
То лучътъ е на любовта. И всички
Загльхнали стремления къмъ щастье
Съсъ нова мощъ се възродиха пакъ;
Душата нови чувства упоиха,
Сърдцето нова жажда овлада.
Но, Боже, нѣщо тайно ми нашепва,
Че въвъ това послѣдне мое щастье
Е моето безумие послѣдне. . . .
Какъ всичко се забърка въ паметъта ми! . . .

«Вечъ любовта азъ знамъ. Макаръ и пѣваторъ
Тя да цвѣти — веднѣжъ благоухае.
Тя прѣцвѣтѣ за менъ веднѣжъ. . . И, Боже,
Какъвъ ли джхъ въ сърдцето омрачено
Ще рѣсне пакъ? Тя що ще влѣе въ него?
Какви надѣжди? . . . Може ли отпжди
Тя скритий, хладенъ образъ на смъртъта,
Когото сж въ душа ми скърбни дни
Откърмили съсъ сълзи. . . Днесъ въ душа си
Азъ нѣмамъ сила, освѣнъ за въздишки.